

„No tu, přece, deratizační, dezinfekční, dezinfekční, no prostě tu tvoji soupravu. Máš ji ještě, ne?“ máchal kolem sebe púllitrem Láďa.

„Co, máš v baráku krysy?“ utahoval si z něj Chadima.

„Já ne, ale sousedi. A strašně rychle se množej.“

Chadima nechápal, o čem je řeč.

„Tys to ještě neslyšel?“

„Ne. A co?“

„Že se nám Balcar rozkrysil o další krysátko.“

O dalším potomkovi Chadima věděl, tentokrát Pavla neponechala nic náhoda a donutila Karla, aby Perlu nahlásil na matrice hned. Dokonce i Perlu, jakkoliv se jméno zdálo nezvyklé, zvolili tak, aby bylo na seznamu uznávaných jmen, svátek na Markétu třináctého července. Chadima ovšem nechápal, proč ho Balcarovo dítě tak zajímá. Otočil se na Fulína, který tu seděl také, co jako mají ty Láďovy kecy znamenat, ale Fulín mu jen mlčky naznačil, ať Láďu ignoruje.

Láďa si ale nehodlal nechat vzít téma. Přikolébal se k Chadimovi a vzal ho kolem ramen, jako že jsou spojenci: „Tak vytáhni soupravu a pusť se do práce. Než se nám tady přemnožej, paraziti.“

Chadima se vymanil z Láďova opileckého objetí: „No, dobrý Láďo.“

Ale Láďa měl v hlavě utkvělou ideu: „No vážně, to je hned! Štěnice a potkani a vši, to je hned! Musíš to vyhubit všechno v zárodku, vole.“

Zamáchal kolem sebe, až pivo vyšplácho a polilo několik štamgastů. Fulín už měl těch keců plný zuby, popadl ho, že ho odvede ven: „Dobrý Láďo, myslim že stačí!“

„Nestačí! Aspoň dvě plechovky! Si to odhlasujte na obci, ne? Tady Milan bude mít kšeft a my pokoj! Vás budu volit!“ vedl Láďa dál svou.

„Drž hubu! Seš ožralej, debile,“ okřikl ho našťavaně Fulín a vyvekkl chabě se vzpouzejícího Láďu ven. Neměl tenhle typ keců rád. Ostatně pomluvy, co Kubínovi roznášeli o Rouskovi, že se nechal uplatit, ho už taky sraly. Nařčení vnímal osobně, protože dopadalo i na ostatní zastupitele.

O tom, že by jim studnu otrávil Láďa, neměl Karel důkazy. Tak jako Rousek s Chadimou neměli důkazy, že smrky okolo Měsíčního údolí poškodil

Karel. Jediným vodítkem byly předpokládané motivy. Smrky s odloupanou a odřezanou kůrou pomalu odumíraly a Chadima je musel vykácet. Místo nich vysadil nové školkové stromky, obecní pokladnu to stálo několik desítek tisíc. Jenže i ty začaly umírat. U některých někdo ustříhнул špičky, takže nemohly růst, u jiných byla půda nasáklá páchnoucími chemikáliemi. Podle vzorků, které Chadima s Rouskem poslali do laboratoře, šlo o různorodou směs starého motorového oleje, ředidel, pesticidů a dalších „sraček“, jak to shrnul Chadima. Někdo stromky zaléval jedy, které mu zrovna přišly pod ruku. Chadima s Fulínem byli přesvědčeni, že pachatelem není nikdo jiný než Balcar, ale byla to jen domněnka. Láďa byl víc na ráně. Alespoň pro Karla.

Začalo to tím, že se Záříčka pozvracela u snídaně. Nejdřív si mysleli, že je to jen nějaká viróza, a nechali Záříčku doma, že to vyleží. Kolem poledního jí stoupla teplota a odpoledne se ke zvracení přidal i průjem a slabé křeče. Neudržela ani odvar z heřmánku.

„Nesnědla něco ve škole?“ uvažoval Karel.

Ale Záříčka do školní jídelny na obědy nechodila, musela by jediné sníst něco od spolužáků. Na základce neměli ani automat se sladkostmi, Myšovice měly tak málo žáků a byly tak odlehlé, že se firmě nevyplatilo automat provozovat, obsluha a propálený benzín stály víc, než kolik si na sebe vydělal.

„K obědu a večeři měla stejně jako my pohankovou kaši,“ uvažovala Pavla.

„Nám ale nic není,“ namítl Karel. Oba pátrali v paměti, co dalšího od včerejška snědli.

„Večer jsem měl mátovej čaj,“ vzpomněl si Karel, zatímco se rozhlížel po kuchyni. Do očí mu padla láhev domácího sirupu.

„Nedělala si bezinkovou šťávu?“

Pavla otevřela sirup a přičichla si k husté tekutině. Pak ochutnala, pokřčila rameny: „Je úplně v pořádku. Ze sirupu jí špatně bejt nemůže.“

Karlovu pozornost upoutalo kuchyňské umyvadlo: „Tak z vody.“

„Pijeme všichni stejnou,“ namítl Pavla.

„Jenže my pijeme převařenou. Děláme si čaje. Jitřenka pila v sirupu nepřevařenou.“